

“Persistim”, fermes i decidits

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 18 de desembre de 2019

Són quarts de tres de la matinada. No podia dormir i m'he llevat a passejar per veure si em cansava una mica i agafava son. No hi ha hagut manera, així que he decidit llegir. Aquest vespre havia acabat el llibre *Persistim* de Jordi Turull i Gemma Aguilera. Només em quedava l'epíleg de Lluís Llach i l'he llegit en poc temps, així que, com que encara no m'havia vingut la son, he decidit posar-me davant de l'ordinador per provar si el suau soroll de les tecles m'adormien. Estic veient, però, que em fan l'efecte contrari. L'escriptura sempre em desvetlla i em guareix d'alguns mals.

“Que la lectura no ens faci perdre l'escriptura”. Ens recorda aquesta dita Jordi Turull en aquest llibre i m'he adonat que això m'ha passat a mi darrerament. He llegit uns quants llibres seguits i he escrit poc. També és veritat que sense llegir no es pot escriure i, de vegades, també passa que l'escriptura et fa perdre la lectura. Tot això va com les estacions de l'any, a temporades. Al fons sempre roman aquell llibre que fa gairebé dos anys que vas començar i que tant et costa continuar perquè els articles o els textos breus són més fàcils d'escriure i acabar en poc temps. Els qui escrivim (jo no em considero escriptor) tenim sovint dos o tres projectes en marxa i costa molt acabar-ne un. Passa una cosa semblant amb els llibres. Soc un lector aferrissat de les crítiques literàries i m'haig de captar de no comprar-me els que m'agraden, que són la majoria. Avui he acabat el que us he dit. Ja tinc el de demà damunt la taula per començar, que no és sobre política sinó d'un altre tema que m'apassiona: la conjunció entre ciència i cultura de David Bueno. Que quedi ben clar: la ciència és cultura.

No puc deixar passar la matinada sense fer algun comentari breu i maldestre de *Persistim*. Si no l'heu llegit us el

recomano. Té diverses virtuts. En remarcaré només dues: la completa i apassionant narració que s'hi desenvolupa de tot el procés, des de les beceroles fins després de la sentència. Com es va planejar des de dins, com es va desenvolupar, amb interioritats que, almenys jo, desconeixia, però també amagant-ne discretament d'altres que algun dia sortiran. Gemma Aguilera sap traure de Jordi Turull tot el bo i millor del seu pensament clar, ferm i decidit. No sé qui va triar qui, si el Jordi a la Gemma o la Gemma al Jordi, però el resultat és excel·lent. Aquesta part descriptiva és alhora interessant i emocionant, tant és que enganxa el lector com una novel·la de les bones.

La segona virtut dona profunditat al llibre, perquè solca pels pensaments d'un polític que no ha acabat la carrera i que passarà a la història de Catalunya, com a mínim. Si el temps que li pot quedar a la presó l'aprofita com el que hi porta haurà estat, per a ell, un postgrau de política de la bona. El seu al·legat final en el judici és la cadena de transmissió de les etapes del procés que culmina en aquest darrer capítol, de teoria i pràctica, que ens aclareix el "com" hem de procedir ciutadans i polítics per dur a bon fi el nostre legítim objectiu que és la independència de Catalunya. Queda clar que sense persistència, sense aturar-nos ni un moment, sense pacifisme, democràcia, diàleg i respecte als drets humans no hi haurà independència. Però tenint en compte que aquestes són virtuts generalitzades entre els catalans de sempre, hi haurà independència. I, amb la independència, vindran graus creixents de justícia social i benestar.

Són dos quarts de quatre de la matinada, però no vull acabar sense remarcar una virtut personal de Turull, que honora també les persones dels altres presos i preses polítiques: Enfrontar-se al fet de decidir entre la lleialtat al país i l'amor a la família. Haver de prendre decisions d'aquesta mena ha estat una de les pressions a què ha estat sotmès Turull. Ho explica amb el dolor d'haver fet patir molt la família, però

amb la satisfacció que la família, finalment, no tan sols l'ha comprès, sinó que li ha donat suport i en soc testimoni; els seus membres, com els d'altres presos i exiliats, han fet campanyes i tasques intenses per defensar no tan sols la seva llibertat, sinó en favor dels drets humans i de la democràcia.

M'agradaria ser un dels meus nets per saber com s'explicarà aquesta història d'ací a vuitanta o cent anys. Estic segur que Jordi Turull i tots i totes els presos polítics, exiliats i represaliats seran protagonistes de la gesta.